

Соломін Є. О.,
канд. наук соц. ком.,
старший викладач

Solomin Yevhen,
PhD in Social Communications Sciences,
Senior Lecturer

УДК 007:303.642.023:[303.644+303.5]

Луганське телебачення: медійне підґрунтя російського військового вторгнення в Україну

Luhansk Television: Media Information Bases of the Russian Military Intervention in Ukraine

Луганське телебачення цікавить науковців і пов'язаний цей інтерес із формуванням таких дискурсів: втягування населення цього регіону в російсько-українську війну, перетворення частини території області на театр воєнних дій та неприхована інформаційна війна, яка передувала активним бойовим діям на сході України. Регіональне телебачення через те, що для реципієнта було й залишається основним джерелом постачання інформації про події, а головне – їх інтерпретатором, стало одним з механізмів просування ідей «русского мира» на Луганщині. На прикладі висвітлення подій Революції гідності показано різні підходи до заявленої теми в українських, регіональних та російських теленовинах. У статті проаналізовано передумови формування в луганському регіональному інформаційному полі сепаратизму, російської інформаційної і військової антиукраїнської агресії.

Ключові слова: Луганське телебачення; регіональне телемовлення; інформаційна війна; телекомпанія; телевізійний сигнал.

The modern television of Luhansk generates the particular interest of researchers and this interest is connected with forming such discourses as involving the population of this region into the Russian-Ukrainian war; transforming the main territory of this region into the theater of war as well as the evident information war which preceded the active hostilities in the east of Ukraine which continue until now.

Because of the fact that the regional television was and still is one of the main sources of information and most importantly – its interpreter for the recipient, it became one of the mechanisms of promotion of “Russian world” ideas in Luhansk region. On the examples of coverage of the Revolution of Dignity (October 2013 – February 2014) the author shows the different approaches to the declared subjects in the Ukrainian, regional and Russian television news. The author has an opinion that the roots of problems in the Crimea, Donetsk and Luhansk regions, in Ukraine in general come from the times of communist regime, which ideology and politics were directed to squeezing-out the national features and forming the cosmopolitan particularities on the basis of the Russian imperial chauvinistic paradigm. In the article the preconditions of forming the information field of such phenomena as separatism in the Luhansk region as well as the Russian information and military anti-Ukrainian aggression are analyzed. Being the adherents of all stated processes, the regional TRC under the occupancy of the Russian mercenaries and terrorists were seized by them and stopped their broadcasting, later they were “nationalized”. But the main part of the Ukrainian journalists went away from the territory of region and didn't cooperate with the occupying armed bands. Now the process of regional broadcasting renovation is going on in the territories controlled by the Ukrainian state power. From 13 local and 3 regional channels 2 regional (IRTA and LOT) and 1 local TRC (STV (Severodonets'k)) restarted partly their broadcasting.

Keywords: Luhansk television; regional television broadcasting; information war; television company; television signal; informational security.

Вступ. Луганське телебачення сьогодні, крім звичайного інтересу науковців, викликає в українській інформаційній спільноті особливий інтерес, пов'язаний з формуванням такого дис-

курсу, як втягування населення Луганщини в російсько-українську війну й перетворення частини території області на театр бойових дій. Журналістикознавцям ще доведеться визначити різні

компоненти інформаційної війни, яка передувала гібридній, проте погляд науковця, журналіста-практика, який бачив процеси зсередини й був залучений до них, можуть бути корисними для більш широкого дослідження названого процесу. Тож висвітленню деяких аспектів діяльності ТРК Луганщини напередодні агресії терористичних банд на сході України й присвячена стаття, *мета* якої – визначити роль, яку відігравали в цьому процесі регіональні телеканали. Досягненню мети сприятиме розв’язання таких завдань: проаналізувати особливості функціонування національного інформаційного телепростору в прикордонних районах Луганщини; визначити механізми експансії неукраїнського телевізійного продукту в українському регіональному телеєфірі; запропонувати оптимальні підходи до відродження регіонального телемовлення на Луганщині на нових засадах. Реалізація поставлених завдань дасть змогу виробити усталені підходи до агресивної інформаційної політики неукраїнських сил як усередині країни, так і ззовні, може бути використана для широкої наукової дискусії й у підготовці майбутніх журналістів.

Методи дослідження. У ході дослідження використано загальнонаукові методи – аналізу, синтезу, класифікації, історичного аналізу, зіставлення, порівняння, опису, а також спеціалізовані методи – моніторинг, якісно-кількісний формалізований метод контент-аналізу.

Результати дослідження. У телевізійному просторі Луганщини до окупації частини її території російськими військами та бандформуваннями функціонувало 16 регіональних і місцевих телекомпаній, у тому числі 3 обласні – Луганське обласне телебачення (ЛОТ), Луганське кабельне телебачення (ЛКТ), ТРК «ІРТА» (ІРТА), решта – місцеві [1, с. 57]. Каналами регіонального телевізійного мовлення територія області покрита не повністю. Зокрема, ЛОТ покривав телевізійним сигналом 89,7% території Луганщини (а це майже 2,1 млн споживачів інформпродукції), ЛКТ збирав 1,2 млн телеглядачів, продуктивною є також ІРТА, яка покривала телевізійним сигналом 80% Луганської області.

Місцеві телеканали зосереджені у великих містах південно-західної і центральної частин Луганщини. Сільські прикордонні з Росією райони України (Троїцький, Марківський, Міловський, Новопсковський) залишалися повністю або частково недоступними для регіонального та місцевого телевізійного продукту. Крім того, частину названих населених пунктів не надходить телевізійний сигнал жодного загальнонаціонального українського каналу. Водночас там є російський телевізійний продукт – федеральних і регіональних телеканалів (Воронезької та Белгородської областей).

За часів існування СРСР брак телевізійного сигналу з України компенсувала Росія. За роки незалежності України так і не вистачило фінансів і політичної волі змінити цю масовоінформаційну ситуацію. Росія ж активно працювала й працює не тільки в існуючих аналогових частотах, а й впроваджує цифрові технології. Відповідний частотний ресурс для трансляції цифрового телебачення на прикордонних територіях уже зайнятий, і Росія продовжила активно працювати в освоєнні телевізійного простору нашої держави. Україна при цьому демонструвала брак саме української національної гуманітарної та інформаційної політики, яка мала б сприяти формуванню потреби європейського цивілізаційного вибору. Особливої потужності антиукраїнська інформаційна політика набула під час панування Партії регіонів та Президента В. Януковича, надійними поплічниками яких стали не лише комуністи, прогресивні соціалісти та інші сателіти ПР, а й засоби масової інформації, зокрема телебачення, яке вірно обслуговувало їх політику.

Закріплення в медіасфері України Російська Федерація вирішувала комплексно. Поряд із покриттям власним сигналом прикордонних територій, свій продукт поширювала через супутникове мовлення, українських операторів кабельного ринку (ЛКТ та ін.) та ввійшла з власним продуктом через регіональні ТРК. На Луганщині останній напрям діяльності реалізовував російський Перший канал та регіональний телеканал ІРТА.

Безперечно, співпраця з росіянами дала змогу регіональному ТК потужно ствердити себе в інформаційному полі області, вирішивши для себе найголовніше завдання – заповнити ефір каналу телевізійною продукцією високої якості та паралельно розвивати власне виробництво. З іншого боку, регіональний мовник, вирішуючи свої суто приватні інтереси, добровільно віддав частину свого ефірного часу чужоземному мовнику, чим свідомо чи підсвідомо сприяв реалізації геополітичних векторів сусідньої держави щодо України в цілому та окремих її територій зокрема, ігноруючи суто українські національні інтереси.

Пояснень тут кілька. По-перше, сфера інформаційних послуг у нас капіталізувалася, а вона має бути такою ж частиною держави, як і повітря, вода та надра. О. Білорус, досліджуючи глобалізацію і національну стратегію України, іронічно зауважує: «Законодавче поле у нас взірцеве, завдяки йому в інформаційній галузі працює будь-хто і як хоче. Ми фактично втратили інформаційний суверенітет, бо маємо всього 10% державної частки, коли Франція, Польща, Німеччина – до 40%, а деякі наші сусіди й 60%. Вони мають по 3–5 державних радіо-, 2–3 телеканали, а у нас особливо в кабельних мережах

фактично сидить інша держава» [2, 47]. По-друге, диференціація політичного поля країни між прозахідним та проросійським векторами на фоні «повільного входження України у світовий інформаційний простір через брак об'єктивного уявлення про всі можливі загрози, призвела до експансії й дискримінації іншими державами» [3, 161–168]. Так регіональний мовник потрапив «під російську парасольку», що маніпулює громадською думкою [4, 27]. І, по-третє, «нація, яка довго перебувала під іноземним гнобленням і культура якої піддавалась тотальному нищенню, набуває нових ментальних рис: розвиваються мімікрія, крайній консерватизм, комплекс меншовартості, конформізм. Її роздвоєння призводить до забування традицій і насичення чужим» [5, 345]. Проімперська риторика росіян в українському регіональному ефірі спричинила те, що в головах багатьох луганчан сформувалося схвальне ставлення до путінсько-російської політики.

Показовим у цьому аспекті є тема Революції Гідності в національних, регіональних та російських теленовинах. Події на майдані Незалежності, Європейській площі, вулиці Грушевського в Києві (назване – місця проведення масових акцій протесту) були в центрі уваги й російських телеканалів. Зокрема програма «Новости» («Первый канал») у листопаді 2013 р. матеріалам зі столиці України присвятила 3 сюжети, проти 21 у грудні 2013 р. [3], «Вести» («Росія-1») відповідно 36 у листопаді і 220 [4] у грудні 2013 р., «Сегодня» («НТВ») 38 проти 162 [5]. Найбільшу увагу новинні програми російських телекомпаній приділяли Президентові України Віктору Януковичу (43 %), Прем'єр-міністрові України М. Азарову (34 %), лідерам опозиції А. Яценюку (2 %), В. Кличку (3 %) та О. Тягнибоку (1 %).

Регіональні телеканали Луганщини присвятили новинам зі столиці чимало повідомлень: «Події» (ЛОТ) 4 медіаматеріали в листопаді проти 17 у грудні 2013 р., «Вісті» (ЛКТ) 3 проти 15, «Репортер» (ІРТА) 6 проти 19. Найбільшу увагу в них приділяли Президентові України Віктору Януковичу (51 %), Прем'єр-міністрові України М. Азарову (41 %), лідерам опозиції А. Яценюку (2 %), В. Кличку (4 %) та О. Тягнибоку (1 %). Натомість у цій масово-комунікаційній ситуації регіональна тележурналістика традиційно проявила одну з основних своїх парадигм – інтерпретувала події в Києві крізь призму регіональної політики з її оцінками місцевими політико-економічними елітами.

Якщо подивитися на зміст повідомлень новин про Євромайдан, то в інтерпретації:

– *російських* – це однозначно «беспорядки на Україні», «беспорядки в Києве» (02.12.13 р., «Время», «Перший канал»), «Киевский хаос»

(03.12.13 р., «Вести», «Росія-1»), «смути на Майдане» (01.12.13 р., «Вести», «Росія-1»), «волнения» (03.12.13 р., «Вести», «Росія-1»), «беспорядки на улицах Киева» (04.12.13 р., «Сегодня», «НТВ»), «мятежный Киев» (04.12.13 р., «Сегодня», «НТВ»), «расколотый Киев» (17.12.13 р., «Вести», «Росія-1»), «европогром» (06.12.13 р., «Сегодня», «НТВ»), а учасники та активісти Євромайдану це «толпа оппозиционеров» (01.12.13 р., «Сегодня», «НТВ»), «желающие срочно стать европейцами» (01.12.13 р., «Время», «Перший канал»), «разбежавшиеся евромайданщики» (01.12.13 р., «Вести», «Росія-1»), «разъяренные толпы» (02.12.13 р., «Вести», «Росія-1»), «шумная толпа оппозиционеров» (08.12.13 р., «Сегодня», «НТВ»), «штурмовики-знаменосцы» (08.12.13 р., «Вести недели», «Росія»).

У висвітленні подій в Україні в російських медіа наскрізно простежуються журналістські висновки й оцінки, які спотворювали картину кожної події на користь влади. Наприклад, такі: «Желающие стать европейцами избивают милиционеров, захватывают госучреждения и объявляют всеобщую забастовку. Еврокомиссары с трибун Майдана призывают к неповиновению власти, отказавшейся подписать Соглашение с Евросоюзом» (01.12.13 р., «Воскресное время», «Перший канал»), «Произошедшие в Киеве события – это самые настоящие погромы, а вовсе не революция, как говорят украинские оппозиционеры» (03.12.13 р., «Сегодня», «НТВ»), «Евромайдан: сторонники власти громко заявили о себе. Теперь восток и юг – не просто в Киеве – они перевесили» (15.12.13 р., «Вести», «Росія-1»), «Концепция поменялась: «народное вече» переключилось на протест против Таможенного союза» (15.12.13 р., «Вести», «Росія-1»).

– *регіональних* – це «массовые беспорядки в столице» (02.12.13 р., «Вісті», ЛКТ; «Події», ЛОТ; «Репортер», ІРТА), «эскалация насилия» (02.12.13 р., «Репортер», ІРТА), «спроби повалення конституційного ладу» (02.12.13 р., «Події», ЛОТ), «так называемая оппозиция» (02.12.13 р., «Вісті», ЛКТ), яка вивела людей, а «активным участникам митингов платят: 30 гривен в час, если просто пришел постоять, 150 можно заработать активными действиями – схватками, драками и т.д.» (02.12.13 р., «Вісті», ЛКТ), «толпа радикалов» (04.12.13 р., «Вісті», ЛКТ), «радикальные, агрессивные действия участников акций протеста» (09.12.13 р., «Події», ЛОТ; 10.12.13 р., «Репортер», ІРТА), «евромайдан – джерело громадянської війни, засіб силового захоплення державної влади» (10.12.13, «Події», ЛОТ), «эскалация насилия» (13.12.13 р., «Вісті», ЛКТ), «баррикады, кордоны, изуродованная елка, масса зевак и туристов – впечатление гнетущее» (16.12.13 р., «Вісті»,

ЛКТ), «псевдодемократи» (16.12.13 р., «Репортер», ІРТА), «учасники беспорядков в центре Киева» (20.01.14 р., «Вісті», ЛКТ), «беззаконня на вулицях столиці та інших міст країни» та «київське пекло» (28.01.14 р., «Події», ЛОТ); рідше: «маніфестанти» (16.12.13 р., «Вісті», ЛКТ), «активісти Євромайдану» (05.12.13 р., «Події», ЛОТ), «активісти європейського майбутнього України» (06.12.13 р., «Репортер», ІРТА), «активісти самопровозглашеного Штаба національного опору Луганської області» (11.12.13 р., «Вісті», ЛКТ).

Висвітлення подій в Україні та на Луганщині подається через журналістські висновки й оцінки, які спотворюють картину подій на користь влади, центральної та регіональної: «Виконавча влада працює безперервно і контролює ситуацію в державі» (04.12.13 р., «Вісті», ЛКТ), «Всі гострі питання і складні проблеми, які виникли, Уряд обов'язково розв'яже» (06.12.14 р., «Події», ЛОТ), «Людей, які проводять безстрокову акцію протесту в Маріїнському парку (прихильники влади. – Є. С.) у першу чергу хвилюють економічні питання. Прихильники влади вважають: можливі затримки в соціальних виплатах, зарплат і пенсій – на совісті опозиції» (13.12.13 р., «Репортер», ІРТА), «почути голос сходу України на події в Києві» (13.12.13 р., «Події», ЛОТ), «Враховуючи всесторонню підтримку діючої влади – вот главная цель собравшихся в Мариинском парке» (16.12.13 р., «Вісті», ЛКТ), «Луганчани чітко висловили свою точку зору – ми не влаштуємо страйки і не руйнуємо економіку країни. Ми працюємо на благо всієї держави і нікому не дозволимо не рахуватися з нашою думкою» (16.12.13 р., «Репортер», ІРТА).

Наведені приклади засвідчили подібність підходів у медіавиробництві регіональних та російських ЗМІ, нав'язування певної ієрархії подій. І хоча подібні підходи не відображають реальності, проте примушують « повірити в те, що воно (телебачення. – Є. С.) показує » [7, с. 34]. Воно ж продовжувало « показувати » сформовану у владних кабінетах й інтерпретовану в ЗМІ « картину світу » (з « б'єндерівцями », « правосеками », « бандерлогами », « Путін – врятуй та введи війська! », « захисти російськомовних »), яка разом з іншими суспільно-політичними та пропагандистськими кроками привела до мобілізації на підтримку ідей та подій певні соціальні групи, а інформаційна війна переросла у відкриту військову агресію.

На цьому етапі були захоплені та « націоналізовані » терористами обласні телеканали Луганщини – ЛОТ, ЛКТ, ІРТА та практично всі місцеві ТРК і на їх основі почав мовлення сепаратистський канал « Луганск-24 » (прототип « Росія-24 »). Лише через півроку ІРТА та через

рік після евакуації на українські території (у м. Сіверськодоноцьк) ЛОТу вдалося частково поновити мовлення на українську частину Луганщини. З 13 місцевих ТРК запрацювало одне – « СТБ » (Сіверськодоноцьк). На тимчасово окупованих територіях (11 міст обласного значення та 7 районів) й надалі немає сигналу з України, передач з Києва немає і в кабельних мережах Луганська. Натомість і надалі в телевізійному полі як окупованої, так і контрольованої українською владою території Луганщини широко представлений російський пропагандистський контент.

Висновки. Досвід роботи ТРК Луганщини показав недосконалість системи управління та захисту інформаційного поля країни відповідними державними структурами та повної неготовності протистояти інформаційній агресії як сусідньої країни, так і її фактичних сателітів усередині держави. У цілому підтримуючи тезу, про те, що регіональне телебачення повинно мати тематичне обличчя, провадити свою програмну політику, зауважимо, що регіональна програмно-тематична політика має органічно поєднувати в телепередачах регіональні (локальні), всеукраїнські та загальнолюдські цінності. За таких умов регіональне телебачення буде продуктивним засобом у системі національно-патріотичного виховання, розвінчування антиукраїнської політики, розвитку, захисту, повноправного функціонування української мови, культури, духовності, створення українського національного інформаційного простору.

Список літератури

1. Соломін Є. О. Телевізійні новини. Луганський досвід : моног. / Є. О. Соломін. – Ужгород : ФОП Береза А. Е., 2015. – 209 с.
2. Білорус О. Г. Глобалізація і національна стратегія України / О. Г. Білорус. – К. : ВО « Батьківщина »; Броди : Просвіта, 2001. – 301 с.
3. Лемак В. [http://lib.academy.gov.ua/cgi-bin/irbis64r_opak71/cgiirbis_64.exe?Z21ID=&I21DBN=DB-1&P21DBN=DB-1&S21STN=1&S21REF=10&S21FMT=fullw&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0](http://www.e-catalog.name/x/1/x.exe?Z21ID=&I21DBN=KROK_PRINT&P21DBN=KROK&S21STN=1&S21REF=&S21FMT=fullw_print&C21COM=S&S21CNR=&S21P01=0&S21P02=0&S21P03=M=&S21STR=Теорія держави для юристів і політологів : навч. посіб. / В. Лемак. – Ужгород : Ужгородська міська друкарня, 2002. – 295 с.
4. Іщук В. Україна: проблема престижності та ідентичності (масова комунікація і культура як суб'єкти формування громадян та національної свідомості) / Володимир Іщук. – К.: Смолоскип, 2000. – 86 с.
5. Офіцинський Р. Політичний розвиток незалежної України (1991 – 2004) в аспекті європейської ідентичності (на матеріалах періодики Заходу) / Р. Офіцинський. – К.: Інститут історії України Національної академії наук України. – Ужгород : Гражда, 2005. – 468 с.
6. Почепцов Г. Г. <a href=)

&S21P02=0&S21P03=M=&S21COLORTERMS=0&S21STR=Информационные войны: основы военно-коммуникативных исследований : учеб. пособ. / Г. Г. Почецов. – Ровно, 1999. – 352 с.

7. Бурдые П. О телевидении и журналистике / Пьер Бурдые ; [пер. с фр. Т. Анисимовой, Ю. Марковой; отв. ред., предисл. Н. Шматко]. – М. : Фонд научных исследований «Прагматика культуры», Институт экспериментальной социологии, 2002. – 160 с.

8. Про заходи щодо сприяння прозорості ЗМІ : Рекомендація № R (94) 13 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.coe.kiev.ua/docs/km/r%2894%20913.htm>. – Назва з екрана.

9. Новини основних каналів у грудні: найбільший синхрон у М. Азарова [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://aup.com.ua/?cat=monitoring&subcat=press_0212&menu=dec13. – Назва з екрана.

10. Первый канал [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.1tv.ru>. – Назва з екрана.

11. Россия–РТР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://rtr-planet.com>. – Назва з екрана.

12. Телекомпания НТВ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ntv.ru>. – Назва з екрана.

13. Про що мовчали новини у грудні 2013 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://osvita.media.sapiens.ua/material/26525>. – Назва з екрана.

14. Янукович та Азаров – головні ньюзмейкери грудня. Моніторинг АУП [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://osvita.mediasapiens.ua/material/26192>. – Назва з екрана.

Reference

1. Solomin, Ye. O. (2015), Television News. Luhansk Experience: a Monograph, Enterprise Bereza A. E., Uzhhorod, 209 p.

2. Bilorus, O. H. (2001), Globalization and National Strategy for Ukraine, All-Ukrainian Union “Batkivshchyna”, Kyiv, Prosvita, Brody, 301 p.

3. Lemak, V. (2002), Theory of State for Lawyers and Political Scientists: a Textbook, Uzhhorodska Miska

Drukarnia, Uzhgorod, 295 p.

4. *Ishchuk, V.* (2000), Ukraine: the Problem of Prestige and Identity (Mass Communication and Culture as Subjects of Development of Civic and National Consciousness), Smoloskyp, Kyiv, 86 p.

5. *Ofitsynskiy, R.* (2005), Political Development of Independent Ukraine (1991 - 2004) in the Context of European Identity (the Case of Materials of the Western Periodicals), Institute of History of Ukraine of the National Academy of Sciences of Ukraine, Kyiv, Grazhda, Uzhhorod, 468 p.

6. *Pochepstov, G.G* (1999), Information Warfare: the Basics of Military Communication Studies; a Textbook, Rovno, 352 p.

7. *Bourdieu, P.* (2002), On Television and Journalism, Institute of Experimental Sociology, Moscow, 160 p.

8. *Committee of the Ministers of Council of Europe* (1994), Recommendations № R (94) 13 “On Measures to Promote Media Transparency”, available at: <http://www.coe.kiev.ua/bul/bul10/index.htm> (accessed 15 February 2011).

9. *Academy of Ukrainian Press* (2013), “The news of the most TV channels in December: M. Azarov received the most sync”, available at: http://www.aup.com.ua/?cat=monitoring&subcat=press_0212&menu=dec13 (accessed 28 February 2014).

10. *Channel One Russia* (2014), available at: <http://www.1tv.ru> (accessed 28 February 2014).

11. *Planeta RTR* (2014), available at: <http://rtr-planet.com> (accessed 28 February 2014).

12. *NTV.ru* (2014), available at: <http://www.ntv.ru> (accessed 28 February 2014).

13. *Mediasapiens* (2014), “About what was silent the news in December 2013”, available at: <http://osvita.mediasapiens.ua/material/26525> (accessed 28 February 2014).

14. *Mediasapiens* (2013), “Yanukovych and Azarov – the main newsmakers in December. Monitoring of AUP”, available at: <http://osvita.mediasapiens.ua/material/26192> (accessed 28 February 2014).

Соломін Є. А.

Луганское телевидение: медийные основы российского военного вторжения в Украину

Луганское телевидение вызывает особый интерес у ученых и связан он с формированием таких дискурсов, как втягивание населения этого региона в российско-украинскую войну и превращение части территории области в театр военных действий и нескрываемая информационная война, которая предшествовала активным боевым действиям на востоке Украины, которая продолжается и ныне. Региональное телевидение в силу того, что для реципиента было и остается основным источником подачи информации о событиях, а главное – их интерпретатором, стало одним из механизмов продвижения идей «русского мира» на Луганщине. На примере освещения событий Революции достоинства показано разные подходы к заявленной теме в украинских, региональных и российских теленовостях. В статье анализируются предпосылки формирования в луганском региональном информационном поле сепаратизма, российской информационной и военной антиукраинской агрессии.

Ключевые слова: Луганское телевидение; региональное телевидение; информационная война; телекомпания; телевизионный сигнал.

